

cijalisti in radikaleci bodo pri bodočih volitvah skupno postopali. Ako so katoličani edini, se jih ne bojijo.

Angleško. Vlada hoče odpraviti irsko namešništvo v Dublinu, ako se irski poslanci zato izrečejo. Ali ti tega nikakor nočejo, ampak želijo, naj bi kak kraljevi princ bil irski namestnik.

Nemško. V pruski poslanski zbornici so oni dan konservativci in katoliški poslanci z resolucijo zahtevali, naj vlada kmalu izdela in predloži novo versko šolsko postavlo. Kaj pa v Avstriji?

Bolgarsko. Knez Ferdinand se je iz Petrograda naravnost peljal v Pariz, kjer so ga prav po knežje vsprejeli. Od tam se poda v Berlin. Predno se vrne domov, bode mu brž par ministrov že odstopilo.

Srbsko. Vlada je prepovedala svojemu poslaniku in generalnemu konzulu v Budapešti udeležiti se ogerske razstave. To pa Madjarska sila jezi, in nekateri zahtevajo, naj se Srbom kar vojska napove. Le počasi Madjari, saj ste sami krivi, da vas noben Slovan ne mara na Balkanu!

Črnogorsko. Knez Nikita se je s sinom Mirkom odpeljal na Nemško v Heidelberg, da se ondi popolnoma ozdravi. Od tam pa se sredi meseca maja poda v Moskvo h kronanju ruskega carja.

Špansko. Tudi volitve v senat ali gosposko zbornico so za vlado srečno izpadle. Ima 113 senatorjev. Da je pri obojnih volitvah šlo tako vse povoljno, si je pomagala vlada z velikimi sleparijami, posebno v Madridu in na Kubi.

Za poduk in kratek čas.

Nevednost, najdražja stvar v deželi.

(Slika; načrtal — ski.)

Samcat je umiral v svoji koči, ki je bila njegova dosmrtna lastnina. Pri njem ni bilo ni ljubeče žene, ki bi mu otirala s čela mrzli pot, niti žalujočih otrok, ki bi objokovali zgubo svojega očeta. Vse ga je zapustilo, ali sploh ni maralo za trpina, le revščina, bolezen, glad in mraz so mu ostali zvesti tovariši do poslednjega vzdihljeja. Toda upajmo, da ni bil popolnoma sam. Spravljen pred nekolikimi dnevi s svojim Stvarnikom, imel je kot spokornik na svoji strani lepo število nebeščanov, ki so mu slajšali v njegovi zapuščenosti poslednje trenotke. Stala mu je na strani Tolažnica žalostnih v spremstvu nebeških angeljev, ki so vzeli njegovo dušo ter jo nesli pred obličje Gospodovo.

Bila je zima in mraz, da je kar škripalo, ko je zapuščala mala tolpa priletelih žensk vasko pokopališče. Pogrebi, ki so zarano v jutro odnesli mrljica k večnemu počitku, so še zasipavali grob z mrzlimi grudami, toda ženskam je bilo mraz, torej so odšle takoj za duhovnikom, da dospejo prej ko prej v topla stanovanja. Bile so otožne in molčeče; kajti vsaka je premišljevala o rajnkem, ki je imel to nesrečo, da ni zapustil za seboj veselih spominov. Ko takó hité, pride jim naproti neka druga ženska v prazniški obleki, namenjena očividno tudi na pokopališče.

»Kam pa takó hitite, botra?« vpraša jo ena izmed naših znank ter ostane pred njo. »I, hotela sem se udeležiti pogreba«, odvrne vprašana, »toda zdi se mi, da sem že zamudila.« — »Bržkone, da bo takó«, odvrne prva, »saj je bil grob že skoro zasut, ko smo odhajale. Saj veste, kakó je; z revežen navadno hitijo, da jim pride prej izpod nog. Kaj hočemo?« — »Kdo pa je vendar zakrivil, da je bil tak revež? Saj je bil, kakor

pripovedujejo, nekda premožen gospodar. Smrekarjeva kmetija je še sedaj ena najboljših v vsej župniji.«

»I prosim vas, botra, ali res se ne veste tega, kar je že splošno znano. Toda kdo se bi tega še sedaj spominjal, saj kar je bilo, tega že davno ni več. Zares, vi ste prišla pozneje k nam v naš kraj, torej lahko mogoče, da se ne veste vsega. Človeka kar pograbi nevolja, ko se spomni, kakó je to prišlo. Pameti, pameti je manjkalo, pravim jaz, ko bi pokojnik ne bil tak nevednež, a žena ne taka zapravljivka, lahko bi bilo drugače. Ako bi bil še ostal na kmetiji, gotovo bil bi imel sedaj drugačen pogreb.«

»Vam je torej znano nekaj več o njegovem življenju? Prosim vas lepó, povejte mi to!« — »Kaj bi ne bilo znano, saj nisem današnja. Toda tukaj vam ne utegnem praviti tega. Veste kaj, pojdite z menoj v mojo koč, saj pogreb ste itak že zamudili; tam vam povem vse, kar vem.« — »Nu, če ste takó prijazni, pa pojdiva. Saj grob se lahko obiščem drugokrat.«

Po teh besedah zavijeta ženski molče dalje po cesti ter kreneta čez malo časa z nje po stezici proti leseni koči. Ko prideta v sobo, stopita nakrat obe k zakurjeni topli peči ter si pogrejeta premrzle ude. Na to seže gospodinja, ki je tovarišico klicala »botro«, po majhen lončič na ognjišču, iz katerega je prijetno duhtela topla kava, vzame dve skudelici ter jo nalije sebi in svoji znanki, kovačici iz obližja. »Nate, to-le izpijte poprej, predno jamem pripovedovati,« reče ji, nudeč ji kavo. Botra se ni dala dolgo priganjati, ker je imela kavo rada. Sicer pa jo je tudi smatrala za dobro sredstvo proti prehladu. Ko se ženski nekoliko okrepečata, sedeta na klop poleg peči in gospodinja jame pripovedovati:

»Rekla sem vam že, da je pomanjkanje pameti bilo krivo tega, kar ste videli danes, in ponavljam to še enkrat. Saj oče rajnkega, stari Smrekar, gotovo nikdar v svojem življenju ni mislil, da se bo takó slabo godilo njegovemu sinu, nasledniku na kmetiji. Imel je samo tri sinove, kmetijo pa tako, da je lahko pridelal iz gozda vsako leto lepe tisočake ter poleg tega redil po 6 parov vprežne živine. Starejšemu sinu je sam poiskal pri Koglarjevih toplo gnezdnico ter mu odštel primerno doto; mlajši sin je bil tudi primoran zadovoljiti se s pičlim deležem, ker kmetija zaradi slabe lesne trgovine po očetu ni bila cenjena visoko. Mladi Smrekar bil bi lahko postal kmalu najpremožnejši gospodar v vsej župniji, ako bi ne bil imel namesto možgan slame v glavi. Odpustite mi, da takó rečem, ker zares ne morem reči drugače. V svoji mladosti je sicer zahajal v šolo, kjer je pokojni »šolmešter« Novak — Bog mu odpusti grehe! — ubijal z leskovko slovenskim učencem v glavo nepotrebno nemško slovnico ali »šprahlehre«, ki pa je bila kriva, da se mladi Smrekar tam ni naučil niti najpotrebnejših predmetov, zlasti računstva. Iz vsega šolskega obiskovanja mu razun par nemških besed ničesar ni ostalo v glavi; to pa, da je riba-fisch, miza-tisch itd., pa za mladega kmeta, navezanega na očetovsko grudo, ni neobhodno potrebno. Za mladega Smrekarja bilo bi stokrat bolje, ako bi se bil naučil dobro računati; ako bi si bil vtisnil v spomin, da leto ima 365 dni, a med temi 300 delavnikov; ako bi mu bil kdo povedal, da kdor več zapravi nego pridelá, zagazi v dolgove ter naposled pride na beraško palico. Tega vsega se mladi Smrekar, pravim, v šoli ni naučil, za to pa je tudi delal v svoji starosti takó hudo pokoro.«

(Dalje prih.)

Smešnica. Slovenski kmet Podhribnik je vprašal oni dan laškega opekarja Perduttija: »Kaj pa Italijani še vedno iščejo v Afriki? Kaj so pa ondi zgubili?« Perdutti reče: »Perbako! Zgubili so bitko pri Adui!«